

ше да выдаты сниската мѡ.

21 И като чѡ Рѡвинъ шсвоводи го изъ рѡцете имъ, и възвѡваше: нека го не повредиме въ животатъ.

22 И рече имъ Рѡвинъ: не пролейте кровь: фърлете го въ тоа ровъ, што е въ пѡстыната, и рѡка не тѡрете на него: (това предложаваше) за да го шсвоводи изъ рѡцете имъ, (и) да го отдаде на отца мѡ.

23 Когато прочее дойде Иосифъ кодъ братїята си, свѡлекоха ѿ Иосифа ризата мѡ, ризата нашаренната, што кеше на него.

24 И фанаха го, та го фърлиха въ роватъ: а тоа ровъ (кеше) празденъ: немаше водъ.

25 Сетне сѡднаха да идатъ хлѡвъ и като си издигнаха очите видѡха: и ето, пѡтници Исмѡилитане идеха ѿ Галаадъ сосъ великюдите имъ натеварены съ благовенны кеци и съ балсамъ и съ смѡрна, и отиваха да ги снематъ во Егѡпетъ.

26 И рече Иуда на братїята си: каква польза, ако укїеме брата ни, и скроеме кръвта мѡ?

27 Прїидете и нека го продадеме на Исмаилитаните: и нека не тѡриме рѡцете ни на него: защото братъ нашъ, плоть наша е. И послѡшаха братїята мѡ.

28 И като заминаха Мадїанитане кѡпцы, изблекоха и извадиха Иосифа изъ роватъ, и продадоха Иосифа за двадесетъ срекѡрници на Исмаилитаните: и они заведоха Иосифа во Егѡпетъ:

29 А Рѡвинъ се върна въ роватъ, и ето, Иосифъ не (беше) въ роватъ: и разкъсна дрехите си.

30 И върна се кодъ братїята си, и рече: отреко не (сѡществѡва): а азъ, азъ гдѡ ли да идемъ?

31 Тогѡва земаха ризата Иосифова, и заклаха